

เมื่อ
มังกร
ได้พิภพ
ตัวสุดท้าย
กลายเป็น
บงะ
ประจำ
๓ ตระกูล

桑沃 ชางวู้ว

เขียน

เนโกะ

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เบือนหมึก

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอเปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

‘ความลับ’ ต่อให้ถูกซ่อนไว้มิดชิดเพียงใด ลักวันหนึ่งก็ย่อมถูกแสงสว่าง
เปิดโปง

โดยเฉพาะความลับที่เกี่ยวพันกับมังกรใต้พิภพตัวสุดท้าย

สื่ออันคือมังกรยักษ์ใต้พิภพ

คือมังกรที่มุ่งเหิงตามหามาโดยตลอด

มังกร นักล่า สมบัติที่สูญหาย ขบวนการลับ ความแค้นที่รอการชำระ
และความจริงที่ไม่อาจปิดบัง ทุกสิ่งค่อยๆ บีบให้ทั้งสองต้องเผชิญหน้ากับ
คำตอบที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

เมื่อมังกรที่ตามหามาตลอดคือคนที่ตนอยากปกป้องมากที่สุด เป็นคุณ
จะเลือกอย่างไร

ด้วยรัก

Lilac

บทที่ 84

เวินเหยาฉลักประตูเปิดออก มองสื่อรู่ยที่นั่งอยู่ในห้องสอบสวน
เพียงลำพัง

เงาแสงมืดสลัวส่องผ่านเข้ามาทางหน้าต่างคับแคบ ภายในห้องสอบสวน
ที่มีขนาดใหญ่ถูกปกคลุมไว้ด้วยบรรยากาศน่ากดดัน

เมื่อพิจารณาดูดี ๆ แล้ว สื่อรู่ยมีหน้าตาที่คล้ายคลึงกับสื่ออันอยู่
หลายส่วน แต่บุคลิกของทั้งสองกลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง หากไม่
นำมาเปรียบเทียบกันอย่างจริงจัง ก็ยากจะเชื่อว่าพวกเขาทั้งสองมีความ
สัมพันธ์กันทางสายเลือด

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะปัญหาด้านแสงหรือไม่ ใบหน้าของสื่อรู่ยดูซีดขาว
แปลก ๆ อยู่เล็กน้อย

แม้จะพยายามสะกดกลิ่นเอาไว้ แต่ความกระวนกระวายไม่สงบนั้น
ก็ยังเผยให้เห็นจากแวตตาของเขาอยู่ดี

เวินเหยาเดินเข้ามานั่งลงข้าง ๆ สื่อรู่ย

เธอก้มหน้าลง เปิดแฟ้มในมือแล้วกวาดตามอง “สื่อรู่ย?”

สื่อรู่ยกระตุกมุมปาก ยิ้มให้อีกฝ่ายด้วยความเคยชิน

“ใช่ครับ”

รอยยิ้ม

เขาถนัดทำสีหน้านี้ที่สุด

มุมปากที่ยกยิ้มขึ้นทำให้ใบหน้าของเขาดูอ่อนโยนลง ทำให้ดวงตา

ของเขาเรียวยเล็ก ปิดบังอารมณ์ทั้งหมดเอาไว้

ขอเพียงควบคุมองศาได้เหมาะสม รอยยิ้มก็จะเป็นการพรางตัวอัน
สมบูรณ์แบบ รวมถึงเป็นอาวุธที่ไร้เทียมทาน

“ไม่ทราบว่...คุณเรียกผมมาทำไมเหรอครับ”

สื่อรุษหนึ่งไปเล็กน้อย สีหน้าเผยความอ่อนแอบบาง “ผ่านเรื่อง
เมื่อครูนี่มา ผมหมดแรงแล้วจริงๆ คิดว่าคุณพ่อก็คงจะเป็นห่วงความ
ปลอดภัยของผมด้วย ไม่ทราบว่...ผมจะไปได้เมื่อไหร่เหรอครับ”

คำพูดนี้ของเขากล่าวได้ชาญฉลาดยิ่ง

ไม่เพียงวางตัวเองเอาไว้ในบทบาทเหยื่อ ยังระบุถึงภูมิหลังครอบครัว
ของตัวเองอย่างแนบเนียน

แต่หญิงสาวตาสีน้ำตาลผิวสีเข้มตรงหน้านั้น ดูจะไม่สะทกสะท้าน
แม้แต่น้อย

ใบหน้าของเธอไร้อารมณ์ แววตาสีกล้ำราวกับทะเลสาบนิ่งสงบ

สื่อรุษกำมือแน่นโดยอัตโนมัติ

เขาเคยได้ยินชื่อของผู้หญิงตรงหน้านี้มาก่อน

เวินเหยา

หัวหน้าทีมหลักของฝ่ายต่อสู้ คนสนิทของมู่เหิง แม้จะยังอายุน้อย
แต่มีผลงานด้านการสู้รบอันโดดเด่นและได้รับความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

แม้สื่อรุษจะมั่นใจว่าตัวเองไม่ทิ้งร่องรอยใดๆเอาไว้ แต่ก็ยังอดกระสับ-
กระส่ายเล็กน้อยไม่ได้

เวินเหยาถอนสายตากลับ เอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ

“ไม่ต้องเป็นห่วง เป็นแค่การสอบถามตามปกติเท่านั้น ถามเสร็จ
เธอก็ไปได้แล้ว”

แม้สื่อรุษจะพยักหน้าให้ความร่วมมือ แต่กล้ามเนื้อทุกมัดในร่างกาย
กลับตึงเครียด

เวินเหยาถาม “ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับสื่ออันพี่ชายต่างแม่
เป็นยังไงบ้าง”

แม้สื่อรุษจะไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเข้าประเด็นตรงๆเช่นนี้ แต่เขาก็

เตรียมตัวสำหรับคำถามนี้เอาไว้แล้ว

“อืม ก็ดีมั้ง” ลีอู๋ยิ้มปาก ลังเลที่จะพูด

“อย่างน้อยผมก็คิดว่าเป็นแบบนี้”

เวินเหยา “หืม?”

ลีอู๋รู้สึกสับสนใจเข้าลึก ๆ คล้ายยอมแพ้ที่จะปกป้องอย่างไรอย่างนั้น เขาหัวเราะอย่างกระอักกระอ่วน “คุณน่าจะรู้อยู่แล้ว ถึงยังไงผมก็เป็นลูกนอกสมรส พี่เขา... ลีอู๋ไม่ค่อยชอบก็เป็นเรื่องปกติ ถึงพวกเราจะมีพ่อเดียวกัน แต่ความสัมพันธ์ค่อนข้างห่างเหิน ไม่ถือว่าใกล้ชิดอะไรมากนัก แต่ก็ไม่ได้ขัดแย้งกันมากมาย”

เวินเหยาพยักหน้า “แบบนี้เอง”

เธอไม่ได้สานต่อประเด็นนี้ แต่เปลี่ยนเรื่องถาม “ตอนนี้ลีอู๋หายไป เธอรู้ไหมว่าเขาอาจจะไปที่ไหน”

ลีอู๋วินาทีนั้น ลีอู๋โล่งอกอยู่ในใจ

- เป็นแบบนี้ี่เอง

เพื่อตามหาลีอู๋อันทรอกเธอ

ลีอู๋หน้าเขามีความกังวลเล็กน้อย “อะไรวะ พี่หายไปเธอ”

เวินเหยา “ใช่”

ลีอู๋ขมวดคิ้ว ก้มหน้าครุ่นคิดอยู่สองสามวินาที จากนั้นก็ส่ายหน้าช้า ๆ “ขอโทษด้วย... ก็เหมือนกับที่ผมพูดก่อนหน้านี้ ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับพี่ ลีอู๋ ไม่ถือว่าใกล้ชิดกันนัก ดังนั้นเขาจะไปที่ไหนผมไม่รู้จริงๆ”

เขาเงยหน้าขึ้นและแนะนำด้วยความจริงใจ “หรือคุณลองไปถามเพื่อนเขาดูน่าจะดีกว่า หลินเยียนหมิง หวังหลี่ เจ้าเลื้อย คนพวกนี้ไม่แน่ว่าอาจจะรู้ที่อยู่พี่ก็ได้”

เวินเหยาพยักหน้า ยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้เขา “ชื่อของพวกเขา”

ลีอู๋เขียนชื่อของคนพวกนั้นลงไป

เขาวางปากกาลง ลังเลเล็กน้อย จากนั้นจึงเอ่ยปาก “ถึงผมรู้ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์ที่จะพูดเรื่องนี้ แต่ว่า...”

ลีอู๋เงยหน้าขึ้น ความกังวลและความหวังโยนในดวงตาไม่เสแสร้ง

แม้แต่น้อย “ขอรับรองพวกคุณ ช่วยตามหาเขาให้เจอด้วยเถอะครับ ไม่อย่างนั้นพ่อผมเขา...”

ลำคอของเขาตีบตัน

เวินเหยาพยักหน้า เก็บกระดาดากลับมา แล้วเอ่ยบอก “ตอนนี้เธอไปได้แล้ว”

สิ้นเสียงของอีกฝ่าย ภูเขาที่เหมือนจะทับอกอยู่ก็ถูกยกออกไป สื่อรู้ยรู้สึกว่าตัวเองกลับมาหายใจได้คล่องในทันที

สีหน้าของเขายังคงมีความเป็นห่วงเป็นใยพี่ชาย โค้งคำนับให้เวินเหยา เสียงเย็นชาของเวินเหยาดังมาจากเหนือหัว

“...ดูเหมือนเธอไม่ค่อยอยากรู้เลยนะว่าเกิดอะไรขึ้นในสถาบัน”

หัวใจของสื่อรู้ยหล่นวูบ

เขาเงยหน้าขึ้น สบกับสายตาสงบนิ่งของหญิงสาว

แววตาของเวินเหยาลึกล้ำ “เธอไม่ได้ถามอะไรเกี่ยวกับอุบัติเหตุครั้งนี้เลย”

หลังจากตื่นตระหนกอยู่ครู่หนึ่ง สื่อรู้ยก็กลับมาเผยแพร่ด้วยความเคยชินอีกครั้ง

“ยังไ้...เรื่องนี้ ถึงผมถามไปก็น่าจะไม่ได้คำตอบ เพราะฉะนั้นผมก็เลยไม่ถาม”

เวินเหยาจ้องมองเขา

เหมือนเธอจะยอมรับคำอธิบายนี้ เธอพยักหน้าและถอนสายตากลับ “เธอไปได้แล้ว”

เงาหลังของสื่อรู้ยหายไปด้านนอกห้องสอบสวน

เวินเหยาหยิบกระดาดาบขึ้นมา ขยำแล้วโยนมันทิ้งลงถังขยะ

ครั้งนี้เธอไม่ได้มาเพื่อถามที่อยู่ของสื่ออัน และได้คาดหวังว่าจะได้รับข้อมูลที่มีประโยชน์อะไรจากปากของอีกฝ่าย

เธอมาเพียงเพื่อสังเกตการณ์เท่านั้น

เมื่อสื่อรู้ยพบว่าตัวเองถูกพาตัวมาที่นี่เพราะสื่ออัน ท่าทีหลังจากนั้นก็ดูผ่อนคลายและเป็นธรรมชาติขึ้นอย่างชัดเจน

เขาอยากจะแสดงละครเกี่ยวกับสื่ออันให้ดีมากเกินไป จนทำให้สูญเสีย
การควบคุมสถานการณ์โดยรวม

นักเรียนที่ซื้อสื่อรายคนนี้ ไม่เพียงมีเรื่องปิดบังเกี่ยวกับสื่ออัน เขา
ถึงขั้นอาจจะพยายามปกปิดความลับที่มากไปกว่านั้นด้วย

เวินเหยาเรียกลูกน้องตัวเองเข้ามา

“หาคนที่มีความพรสวรรค์ที่สุดไล่ตามไป

“ไม่ว่าเขาจะติดต่อกับใคร พูดอะไรกับใคร ให้มารายงานฉันทั้งหมด”

“ครับ”

ลูกน้องผละออกไป

เวินเหยาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ยกมือขึ้นบีบจมูกของตัวเอง

การคาดเดาของมู่เหิงปรากฏขึ้นมาในหัวสมองของเธอ

การป้องกันภายนอกของสถาบันผู้มีพลังวิเศษไม่ได้รับความเสียหาย
ใดๆ เป็นไปได้ว่าอาจจะมีการปล่อยคนเข้ามา

ว่ากันตามหลักแล้วนักเรียนคนหนึ่งไม่มีอำนาจที่ทำได้ถึงเพียงนี้

หวังว่า...

การคาดเดาของเธอจะผิด

เวินเหยาไม่ให้เวลาตัวเองได้พัก เธอลุกขึ้นยืน รีบสาวเท้าเดินไปยัง
ด้านนอกประตู

เธอเตรียมตัวจะกลับไปหน่วยรับมือสัตว์ประหลาด

แม้जूฝูจะไม่น่าเชื่อถือ แต่ก็เป็ความหวังสุดท้ายของเธอในการ
ตามหามู่เหิงในตอนนี้

มู่เหิงรู้สึกว่ตัวเองกำลังจมอยู่ในห้วงความฝันอันไกลโพ้น

ตรงหน้าคือความมืดมิดที่ลึกลับมองไม่เห็นกันบั้ง

เด็กหนุ่มโน้มตัวลงอิงแอบข้างใบหูเขา ท่อนแขนขาวจั๊วโอบรอบบ่า
ของเขอย่างเียบเียบ

ขนตาของอีกฝ่ายดำขลับ เอวเพรียวบาง ริมฝีปากเย็นเยียบอ่อนนุ่ม
แขนของเด็กหนุ่มกระชับแน่นขึ้นเล็กน้อย

มู่เหิงได้ยินเสียงกระตุกตัวเองลั่นดังกร๊อบ

ความมืดมิดรอบด้านราวกับท้องน้ำที่มองไม่เห็นกันบั้ง จู่ดิ่งเขา
ให้จมลงไปสู่ห้วงเหวลึก

แต่ก่อนที่จะได้จมลงไปนั้น มู่เหิงก็ตื่นขึ้นเสียก่อน

เขาเบิกตาทั้งสองข้าง

อากาศที่พุ่งเข้าสู่อกเย็นเยือกแห่งผาก ราวกับมีมีดนับพันนับหมื่น
เล่มบาดคอเขาอยู่อย่างไรรายางั้น พาให้รู้สึกปวดแปลบ

มู่เหิงกระแอมกระไอ ความทรงจำกลับคืนมา ภาพสุดท้ายที่ตนได้เห็น
ก่อนจะหมดสติไปปรากฏขึ้นมาในหัว

ความมืดมิด ลมพัดโหมกระหน่ำ มังกรที่ประชิดเข้าใกล้ และทาง
ที่พันอยู่รอบเอวของตัวเอง

เขากลับหายใจ เสงยหน้าขึ้นมองสำรวจบริเวณที่ตัวเองอยู่

ที่นี่เป็นถ้ำขนาดใหญ่ อ่างกว้างว่างเปล่า ก้อนหินมีสีดำนํ้าตาลแปลก
ประหลาด ราวกับจับตัวขึ้นใหม่อีกครั้งหลังถูกหลอมละลายมาแล้ว เหนือหัว
มีช่องเปิดทรงกลมที่ไม่สมมาตร แสงสว่างเย็นเยียบสาดเข้ามาภายในถ้ำ
ส่องให้เห็นรายละเอียดในถ้ำได้ร่างๆ

แทบจะในชั่วพริบตา มู่เหิงก็ตระหนักได้ว่าตัวเองน่าจะถูกพากลับมา
ที่ถ้ำมังกรยักษ์แล้ว

หรือที่นี่คือสถานที่ที่มังกรซ่อนตัวมาตลอด

มู่เหิงขมวดคิ้ว

เขาเคยเห็นมังกรยักษ์ล่าสังหารมาก่อน สำหรับมังกรแล้ว การฆ่า
มนุษย์ก็ง่ายดายเหมือนกับการเหยียบมดได้เท่าอย่างไรรายางั้น

...แล้วทำไมมังกรยักษ์ถึงไม่สังหารเขา

มู่เหิงไม่รู้คำตอบ และไม่จำเป็นต้องรู้ด้วย

เขารู้เพียงแค่ว่า ครั้งนี้ที่มังกรยักษ์ไม่สังหารเขาในทันทีคือการตัดสินใจ
ที่ผิดพลาดที่สุดของมันเป็น

มู่เหิงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ความคิดล่องลอยไปหาสื่ออันอย่างควบคุม
ไม่อยู่ ประสาทที่ตึงเครียดมาตลอดในที่สุดก็ได้ผ่อนคลายเพียงชั่วพริบตา
ในเมื่อมังกรยักษ์อยู่ที่นี่ ก็ไม่มีโอกาสลงมือกับสื่ออันได้อีกแล้ว
แม้ตัวเขาจะถูกกักขังเอาไว้ชั่วคราว แต่อย่างน้อยทางสถาบันผู้มีพลัง
วิเศษก็จะไม่มีสิ่งใดคุกคามสื่ออันได้อีกต่อไป

รอยแยกใต้พิภพนั้นเล็กมากก่อนที่จะอันตรายหายไป ด้วยความ
สามารถของสื่ออันแล้วไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวสัตว์ประหลาดที่หนีออกมา
จากรอยแยกนั้นเลย

มู่เหิงหลับตาลง

ทว่าแม้จะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังริบร้อนอยากจะไปจากที่นี้อยู่ดี

ใบหน้าของเด็กหนุ่มปรากฏขึ้นตรงหน้า ดวงตาสีดำลึบ ริมฝีปาก
เต็มรอยยิ้ม แววตาที่เต็มไปด้วยความไว้วางใจเต็มที่

ตอนเจอกันครั้งที่แล้วก็เป็นเวลาานานมากแล้ว นานจนกระทั่งทำให้
มู่เหิงหงุดหงิดและไม่สบายอารมณ์ขึ้นมาโดยสัญชาตญาณ

แม้เขาจะบอกตัวเองว่า ครั้นนี้เรื่องเกิดขึ้นภายในสถาบัน อีกทั้งยังมี
เจ้าหน้าที่ของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดเฝ้าอยู่ สื่ออันไม่มีทางเกิดเรื่อง
แต่ว่า...

แต่ว่า...

มู่เหิงไม่อยากที่จะเจอกับเรื่องที่เกิดขึ้นในเขตอิวานครั้งที่แล้วอีก

เขาลืมตาขึ้น

แววตาเย็นชามืดมิดราวกับหุบเหวลึกที่ไม่อาจคาดเดา

มู่เหิงกดหน้าอกที่มีอาการเจ็บร้าวของตัวเอง พิจารณาบาดแผล
อย่างละเอียด ซีโครงหักหลายที่ รอยกรงเล็บตรงบ่าลึกจนเห็นกระดูก แม้จะ
หนักหนาสาหัสแต่ก็ไม่ถึงแก่ชีวิต

มู่เหิงกางมือออก ก่อนงอปลายนิ้วกำหลวมๆ

ดาบที่ก่อตัวขึ้นจากพลังเวทไม่ได้ปรากฏขึ้นในฝ่ามือของเขา เพราะ
ถึงอย่างไร หลังจากได้เห็นดาบของตัวเองแตกหักมาสองครั้ง มู่เหิงก็รู้ว่า
อาวุธธรรมดาไม่อาจใช้สังหารมังกรได้

ดาบเล่มนั้น

มีเพียงดาบเล่มนั้นที่จะสามารถฉีกกระชากเกล็ดมังกรที่แข็งแกร่งจน
ไม่อาจทำลายได้ ผ่าอกของมัน และควักหัวใจอุ่นร้อนที่มีเลือดไหลเวียน
ออกมา

มู่เหิงเงยหน้าขึ้น มองท้องฟ้าคับแคบเหนือศีรษะ

ก่อนที่มังกรยักษ์จะกลับมา เขาต้องไปจากที่นี่

แต่เพียงจะก้าวไปได้เพียงหนึ่งก้าว มู่เหิงก็สัมผัสได้ถึงความผิดปกติ

เขายกมือขึ้น ค่อยๆ ยกค้างไว้ในอากาศ

พลังเวทที่มองไม่เห็นขวางเส้นทางของเขายู่

นี่มัน...เป็นฝีมือของมังกรยักษ์หรือ

มู่เหิงตกตะลึง

แต่ในตอนนั้นเอง เสียงกระพือปีกเป็นจังหวะพลันดังมาจากกลาง
อากาศเหนือหัว

ลมกระโชกแรงม้วนตลบ เสียงลมหวีดหวิวแหลมหูดังอยู่ตรงกำแพงหิน
ได้ยินเพียงเสียงดังสะท้อนเลื่อนลั่น เจ้ามืดปกคลุมปากถ้ำเหนือศีรษะ
ทั่วทั้งยอดเขาราวกับกำลังสั่นสะเทือน

มังกรยักษ์ใช้กรงเล็บแหลมคมนำสะพรั่งแล้วเกาะขอบกำแพงหินเอาไว้
เศษหินที่แตกร่วงกระจัดกระจายลงมา กระแทกเข้ากับพื้นถ้ำ ส่งเสียงสะท้อน
อยู่ภายในโพรงถ้ำว่างเปล่า

มู่เหิงเงยหน้าขึ้นมอง

มองเห็นเพียงมังกรยักษ์สีขาวเงินทั้งตัวร่อนลงหยุดอยู่บริเวณปากถ้ำ

มันก้มหน้าลงมา รูม่านตาแนวตั้งสีแดงทองประหนึ่งเปลวเพลิง

มีแรงกดดันอันมหาศาลที่มองไม่เห็นพุ่งตรงมาทางมนุษย์ที่ถูกมันลักพาตัว
มาอยู่ในส่วนลึกของถ้ำอย่างเงียบเชียบ

วินาทีนั้น มู่เหิงสัมผัสได้ถึงความหนาวเย็นอันน่าประหลาดที่เล่นปราด
ขึ้นตามสันหลังของตัวเอง

ไม่ใช่ความกลัว

ราวกับเลือดทั้งร่างกำลังเดือดพล่าน เซลล์ทุกเซลล์บนร่างกายกำลัง

ไผ่ฝันปรารถนา อยากจะอาบโลหิตสดของอีกฝ่าย เผ้ามองอีกฝ่ายกริธร้องด้วยความเจ็บปวด

ประจวบเจือมือแห่งโชคชะตากำลังสร้างความปั่นป่วนโดยที่มองไม่เห็น
ความปรารถนาที่จะสังหารกระชิบอยู่ข้างหู

ในหัวสมองมีคำพูดที่สื่ออันเคยบรรยายดังขึ้นมา

มู่เหิงหรือตาลงช้า ๆ แวตาสังหารยิ่งฉายชัดมากขึ้นกว่าเดิม

วินาทีต่อมา เขาก็มองเห็นมังกรยักษ์ที่ร่อนลงบนเหนือถ้ำถอยหลัง
ไปหนึ่งก้าว เขามืดที่ทอดตัวลงบนพื้นจึงหายวับไป

มู่เหิง “...”

???

ไม่รอให้เขาได้ทันตั้งตัวว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เขามืดก็ปรากฏขึ้น
อีกครั้ง และเริ่มโฉบลงมาด้านล่าง

มู่เหิงถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยสัญชาตญาณ

เขาเงยหน้าขึ้น รู่ม่านตาหดตัว

- วินาทีต่อมา เขาก็มองเห็นหญ้าแห้งสีทองอร่ามแต่ละมัดปลิวว่อน
ลงมาจากเหนือหัว

มู่เหิงหลบไม่ทัน จึงหล่นลงมาโดนเขาเต็มตัว

เขาดูแข็งทื่อ “...”

จากนั้นหญ้าแห้งอีกมากมายก็ร่วงหล่นลงมา ราวกับสายฝนอันแปลก
ประหลาด เพียงชั่วพริบตาที่ท่วมทันเต็มทั้งถ้ำ

ไม่ช้า ตอนที่หญ้าแห้งกองเต็มขาของมู่เหิง ฝนหญ้านี้ก็หยุดลงในที่สุด

เขามืดปกคลุมปากถ้ำเหนือหัวอีกครั้ง

มังกรยักษ์ร่างใหญ่โตกระพือปีกทั้งสองข้างและบินเข้ามาทางปากถ้ำ
เหนือคิระอย่างสง่างามแผ่วเบา

หญ้าแห้งที่ก้นถ้ำถูกกระแสนลมรุนแรงพัดปลิวว่อนอย่างบ้าคลั่งภายใน
พื้นที่ที่กึ่งปิดอับแคบ

มังกรยักษ์ก้มตัวลง ใช้สายตานำเกรงขามสำรวจถ้ำที่ปูเต็มไปด้วย
ฟางเบื่องล่าง

จากนั้นมันก็ขึ้นกรงเล็บออกมา คว่ำหน้าแห่งมัดหนึ่งเอาไว้ แล้ววาง
ลงตรงบริเวณที่หน้าค่อนข้างจะบางอย่างระมัดระวัง ทำให้ทั่วทั้งถ้ำไปด้วย
หน้าแห่งเสมอกัน

มังกรยักษ์ใช้กรงเล็บคว่ำหน้าแห่งเบื้องล่างอย่างเบิกบานใจ จากนั้นก็
ม้วนตัวเองเข้าไปอย่างสบายๆ

ผู้เหิง “...”

เขาจ้องมองภาพตรงหน้าเงิบๆ รวากับกลายเป็นรูปปั้นที่พูดไม่ได้
และขยับไม่ได้

- เพียงแต่บ่นโหล่และผมเต็มไปด้วยเศษหน้าแห่งเท่านั้น

มังกรตัวนี้...

กำลังทำอะไรกัน

บทที่ 85

สื่ออันในเวลาที่กำลังมุงมับกับการเปลี่ยนร่างใหม่ของตัวเอง ให้
สะดวกสบายมากยิ่งขึ้น

เขาชอบซุกตัวอยู่ในสิ่งของสีทองอร่ามเป็นประกายระยิบระยับ เพียง
แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้หาสิ่งของคล้ายๆ กันไม่ได้ ดังนั้นจึงทำได้เพียงใช้
หญ้าแห้งเหล่านี้ทำเป็นรังไปก่อน

สื่ออันมองถ้าที่ถูกปูเต็มไปด้วยหญ้าแห้งตรงหน้า จิตใจก็จมดิ่งลงสู่
กันเหวอีกครั้ง

เดิมคิดว่าจะแทนที่กันได้ แต่ว่า...

มันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ทั้งที่ยามอยู่ใต้แสงอาทิตย์ภายนอกดูเป็นสีทองอร่าม แต่เมื่อนำมา
วางไว้ในถ้ำมืดแล้ว เหตุใดจึงได้ดู...

ขัดสนเช่นนี้

สื่ออันไม่สบายอารมณ์เป็นอย่างยิ่ง

เศษเสี้ยวภาพและชิ้นส่วนความทรงจำผุดขึ้นในหัวสมอง

ถ้าที่ทรุดโทรมว่างเปล่า เกล็ดหิมะที่ปลิวอ่อนร่วงลงสู่ซากปรักหักพัง
แหวนเอลฟ์ที่ส่องประกายบนนิ้วสั้นๆ ของชายผู้นั้น ทรัพย์สินสมบัติที่เดิมเป็น
ของเขากองพะเนินอยู่ในคลัง อัญมณีล้ำค่าที่อยู่ในใบรายการแนะนำสินค้า

มนุษย์...

...ห่วยไหมย!!!

พระอาทิตย์สาดแสงผ่านปากถ้ำเหนือหัว ส่องลงบนแผ่นหลังสีขาวเงินของมังกรยักษ์ รวากับธารแสงแดดเดียวไหลร่วงลงมา

รูม่านตาแนวตั้งสีแดงทองหรี่ลงเล็กน้อย เจาน่าสะพรึงกลัวขยับวูปไหวอยู่ในส่วนลึกของดวงตา รวากับเงามืดมืดที่ทอดตัวลงมายามเปลวเพลิงแผดเผา ให้ความรู้สึกกดดันอย่างรุนแรง

มู่เหิงพินิจมองมังกรยักษ์ตรงหน้า

นิ้วของเขาค่อยๆ ยื่นออกมาเล็กน้อยเป็นท่ากำมือ คลื่นพลังเวทจาง ๆ ก่อตัวขึ้นอย่างเงียบเชียบ กล้ามเนื้อเกร็งตึง แววตาสีดำเย็นชา มองไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

มังกรยักษ์หันกลับไปมองทางมู่เหิง

ชายหนุ่มรูปร่างสูงเพรียวยืนอยู่ตรงมุมหนึ่งของถ้ำ ผมดุกสายธารสีเงิน ดวงตาดูจืดจาง

สีหน้าของเขาไร้คลื่นอารมณ์ แต่ภาษากายกลับระแวดระวังป้องกัน ประหนึ่งสายธนูที่เตรียมจะง้างออก

ที่หน้าประหลาดคือเปลวเพลิงร้อนแรงในส่วนลึกของรูม่านตาของมังกรยักษ์ค่อย ๆ ดับมอดลง ดวงตาสีแดงทองคู่นั้นส่องประกายราวกับอัญมณีแวววาวบางชนิด

มันแกว่งปลายหางอย่างสุขสำราญ

อ่า วิบวับ

ดงมัจฉา

เพลิงแห่งความโกรธถูกกลืนทิ้งไว้ภายในชั่วพริบตา

สื่ออันโน้มตัวลง ยื่นหางออกไปพยายามจะพันรอบเอวชายหนุ่มเอาไว้ด้วยความเคยชิน คิดจะดึงเขามาข้างกาย

แต่ก่อนที่หางของเขาจะได้แตะต้องชายหนุ่ม

คลื่นพลังเวทแหวกฉีกอากาศส่งเสียงดังก้อง ดาบคมสีขาวเงินฟันลงบนเกล็ดหางของมังกรยักษ์ เสียงโลหะกระทบกันดังเคร้ง

ปลายหางถูกดีดกระเด็นออกไป

มู่เหิงหรีดตาลง มองอีกฝ่ายอย่างเย็นชา

สี่อันเหลือบมองมนุษย์ตรงหน้า แล้วเหลือบมองทางที่กระเด็น
ออกมาของตัวเอง

ทำไมกัน

ทั้งที่...

เขาจำได้ร่าง ๆ ว่ามนุษย์ตรงหน้านั้นเหมือนจะไม่ได้รังเกียจการถูกโอบ
เอาไว้ด้วยหางของเขา

สี่อันนั่งยอง ๆ อยู่ที่กันถ้ำด้วยความว้าวุ่น จมอยู่ในห้วงความคิด

มูเหิงจ้องมองมังกรยักษ์ เสียงทும்ต่าแหบพร่าค่อย ๆ ดังขึ้น

“จุดประสงค์ของเจ้าคืออะไร”

เขารู้ดีว่ามังกรยักษ์เข้าใจที่เขาพูด

สิ่งมีชีวิตขนาดมหึมาตรงหน้าไม่ใช่สัตว์ประหลาดธรรมดา แต่เป็น
สายพันธุ์แฟนตาซีที่สามารถแปลงกายเป็นมนุษย์ได้ แม้ร่องรอยของพวกมัน
จะหายไปจากผืนแผ่นดินใหญ่นานมากแล้ว แต่การที่สามารถซ่อนตัวอยู่ใน
สังคมมนุษย์ได้ตั้งนาน อีกทั้งยังไม่เปิดเผยร่องรอยออกมา มังกรยักษ์จึง
ไม่มีทางฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง

มังกรยักษ์ที่มีสีขาวเงินทั้งร่างกะพริบตาปริบ ๆ ดูเหมือนฟังออกอย่างไร
อย่างนั้น

วินาทีต่อมามันก็สยายปีกด้านหลังของตัวเอง

“ฟู –”

หญ้าแห้งสีเหลืองทองนับไม่ถ้วนถูกพัดขึ้นมาด้วยแรงลม ปลิวว่อน
อยู่ที่กันถ้ำ

มูเหิงจำต้องหรีดตาลง ถึงจะพินมองร่างมังกรยักษ์ได้ชัด

มันบินขึ้นไปบนปากถ้ำเหนือศีรษะ พริบตาเดียวก็อันตรธานหายไป
เหลือเพียงฟางที่ร่วงลงมาอย่างเงียบ ๆ รวมถึงท้องฟ้าสีฟ้าสดใสครึ่งผืน

มูเหิง “...”

ฟังออกก็บ้าแล้ว

แต่การจากไปของมังกรยักษ์คือโอกาส

มูเหิงตั้งสติ เริ่มสำรวจกำแพงพลังเวทที่กักขังตัวเองเอาไว้

เขาวางมือลงกลางอากาศ สัมผัสมันอย่างช้าๆ จากนั้นก็ค่อยๆ
ขมวดคิ้ว

วิชาเวทเช่นนี้น่าจะสูญหายไปตั้งนานแล้ว

แม้มันจะสร้างขึ้นจากพลังเวท แต่ก่อนที่จะได้สัมผัสมันนั้นกลับไม่รู้ลึก
ถึงคลื่นพลังเวทใดๆเลย ซึ่งหมายความว่าไม่สามารถทำลายมันจากด้านในได้
ถ้าอย่างนั้น การทำลายล้างอันรุนแรง –

“ปัง!!!”

ใบมีดคมฟันเข้ากับกำแพงอากาศอย่างรุนแรง ก่อให้เกิดเสียงคล้าย
โลหะกระทบหินสะท้อนก้องภายในถ้ำโล่งกว้าง มีเสียงหึ่งๆดังอยู่นาน

แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น

มู่เหิงจับซีโครงของตัวเองที่เจ็บแปลบขึ้นมา ผีนกกลืนรสคาวเลือด
ในโพรงปากกลับลงไปปลางขมวดคิ้ว

ไม่เห็นข้อความคาดหมายเลยสักนิด

ไม่ได้การ

เขาล้มเลิกการทำลายปราคาร หันไปเริ่มต้นสำรวจปลายทางของ
กำแพงนี้แทน

กำแพงอากาศทอดตัวยาวไปตามหน้าผาหิน ดูเหมือนเพื่อป้องกัน
ไม่ให้มู่เหิงทำลายหน้าผาหินหรือหนีไปทางปากถ้ำเหนือศีรษะได้

ทว่าหนทางออกไปจากที่นี่ไม่ได้มีเพียงวิธีเดียว

เห็นได้ชัดว่าถ้ำแห่งนี้เป็นยอดเขาที่ถูกทำให้กลวง ตรงบริเวณใกล้พื้น
มีปากถ้ำที่เปิดออกไปสู่ด้านนอกมากมาย เสียงลมเย็นหวีดหวิวพัดเข้ามาจาก
ด้านนอก ม้วนตลบเอาชายเสื้อของเขาขึ้น

มู่เหิงเดินไปที่ปากถ้ำเป็นการหยั่งเชิง

ไม่ได้ถูกขัดขวาง

เขาเดินออกจากถ้ำได้อย่างราบรื่น

รอบด้านล้อมรอบไปด้วยภูเขารกร้างกว้างใหญ่ หน้าผาสองชั้น
หลายพันฟุต ริมผาสองตระหง่าน ทอดมองไปมีแต่ความเงียบสงัด ได้ยิน
เพียงสายลมพัดกระหน่ำวนเวียนอยู่ท่ามกลางยอดเขา มองไม่เห็นร่องรอย

กิจกรรมของมนุษย์เลยแม้แต่น้อย

มู่เหิงยังคงเดินต่อไป

จนกระทั่งกำแพงอากาศอันใหม่ขวางทางของเขาเอาไว้

ดังนั้นเขาจึงเปลี่ยนทิศทาง เดินไล่ไปตามขอบกำแพงที่มองไม่เห็น -

ลึกกว่านาที่ต่อมา มู่เหิงเงยหน้าขึ้น ถ้าที่ตัวเองเพิ่งออกมาเมื่อครู่
ปรากฏขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง

มู่เหิง “...”

แม้บริเวณที่สามารถเคลื่อนไหวได้จะค่อนข้างกว้างขวางมากเพียงพอ
มีทั้งในร่มและกลางแจ้ง แต่นี่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่าเขาไม่อาจ
ออกไปจากพื้นที่บริเวณนี้ได้

เขาเงยไปสองสามวินาที จากนั้นก็เลิกคิ้วด้วยความเหลือเชื่อ

สรุปแล้วเขา...

ถูกมังกรตัวหนึ่งกักขังเอาไว้หรือ

ภายในหน่วยรับมือสัตว์ประหลาด

จ้าวผู้เดินไปมาในห้องวิจัยด้วยความกระสับกระส่าย เวินเหยาขมวดคิ้ว
“เลิกเดินได้แล้ว ฉันทาลาย”

จ้าวผู้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วหยุดฝีเท้า

เขาเอ่ย “สรุปว่า...มู่เหิงหายไปแล้ว ลืออันก็หาตัวไม่เจอเหมือนกัน
หรือ”

เวินเหยาพยักหน้า กล่าวเสริม “อีกอย่าง บนพื้นยังมีร่องรอยที่
หลงเหลือหลังจากการเผาจนไหม้เกรียมอยู่ด้วย และการตรวจสอบเรื่อง
พลังเวทก็ยังดำเนินการอยู่ แต่ฉันเดาว่า-”

เธอกล่าวไม่จบ ทว่าจ้าวผู้ก็เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย

เป็นมังกร

จ้าวผู้ยกมือขึ้นขยี้ผม สบตาด้วยสีหน้าพ่ายแพ้ “...แม่งเอ๊ย”

นางสังหรณ์ที่เลวร้ายที่สุดกลายเป็นจริงขึ้นมาแล้ว

ช่วงเวลานี้ นอกเหนือจากงานประจำวัน จ้าวผู้ก็ศึกษาข้อมูลอย่างละเอียดมาตลอด เขาทำการทดสอบสารพัดโดยมีดาบยาวเล่มนั้นเป็นหัวใจหลักโดยอ้างอิงตามเอกสารที่มู่เหิงให้มา รวมถึงเปลวเพลิงมังกรและตัวอย่างพลังเวทของมู่เหิงเอง

สองวันก่อนหน้านี้ ผลการทดลองเพิ่งจะออกมา

และผลลัพธ์ทำให้จ้าวผู้ตกตะลึงเป็นอย่างยิ่ง

เห็นได้ชัดว่าในฐานะมนุษย์ ความสามารถในการต้านทานเปลวเพลิงมังกรของมู่เหิงนั้นสูงจนน่ากลัว นั่นเป็นการปกป้องด้วยพลังเวทจากสายเลือดของเขา ทำให้เขาสามารถต้านทานเปลวเพลิงอันน่าสะพรึงกลัวซึ่งสามารถเผาผลาญวิญญาณของสิ่งมีชีวิตให้กลายเป็นเถ้าธุลีได้ในระดับหนึ่ง

และกฎเกณฑ์เช่นนั้นก็ได้ในทางกลับกันเช่นเดียวกัน

นอกจากว่าจะมีอาวุธที่เหมาะสม พลังเวทของมู่เหิงก็ไม่อาจทำลายเกล็ดของมังกรยักษ์ได้

แต่ว่า...

จ้าวผู้หันหน้าไปซ้ายๆ มองดาบยาวที่นอนนิ่งอยู่ด้านข้าง

ดาบอยู่กับเขา

การปะทะกับมังกรยักษ์ในสถานการณ์ที่ไม่มีอาวุธ มู่เหิงจะตกอยู่ในสภาพที่เสียเปรียบอย่างรุนแรง

เวินเหยา “ตอนนี้คุณมีวิธีการยังไง”

จ้าวผู้ทรุดตัวลงนั่งเฝ้าบอยูกักใหญ่ เขาเอ่ยเสียงแห้ง “...ทำได้แค่ส่งคนไปตามหาแล้ว”

ความจริง ประโยคถัดไปเขาไม่ได้พูดออกมา

แม้ตอนนี้บนผืนแผ่นดินใหญ่จะเต็มไปด้วยร่องรอยของมนุษย์ ทว่าบริเวณที่ยังไม่ได้ทำการค้นหาและบุกเบิกก็ยังคงกว้างใหญ่อยู่ดี แล้วยังมีสัตว์ประหลาดนานาชนิดอาศัยอยู่

อีกทั้ง...จากความเข้าใจในตอนนี้อย่างเขา มังกรยักษ์ที่มีร่างขนาดมหึมาก็มีระดับความเร็วในการบินที่น่าตกใจเช่นกัน

ขอเพียงมันต้องการ ก็สามารถไปยังสถานที่ใดๆ บนผืนแผ่นดินใหญ่
ได้ภายในเวลาไม่กี่วัน

และพวกเขาไม่มีทั้งกำลังคนและทรัพยากรในการบูรณคัมหาทั่วทั้ง
ผืนแผ่นดินใหญ่

- ดังนั้น ความหวังช่างริบหรี่

มู่เหิงนั่งอยู่ในส่วนลึกของถ้ำ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้รับบาดเจ็บในสภาพแวดล้อมอันเลวร้ายเช่นนี้
เพื่อรักษาแผลกำลังในการต่อสู้ มู่เหิงถอดเสื้อคลุมของตัวเองออก
ฉีกเป็นชิ้นๆ หลังจากทำการฆ่าเชื้ออย่างง่าย ด้วยพลังเวทแล้ว ก็ทำการ
พันแผลและดูแลบาดแผลของตัวเองอย่างชำนาญ

ไม่ช้า รอยกรงเล็บบนปากก็ไม่มีเลือดไหลอีก ซึ่งโครงที่หักบริเวณอก
ก็ได้รับการตามยึดเอาไว้

มู่เหิงใช้พันช่วยมัดผ้าให้แน่น จากนั้นก็คลุมเสื้อคลุมใหม่อีกครั้ง

ในอากาศคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นเลือดจางๆ

ตอนนั้นเอง เสียงลมอันคุ้นเคยพลันดังมาจากด้านนอกปากถ้ำ

มังกรกลับมาแล้ว

มู่เหิงเลื่อนดวงตาสีฟ้าเย็นชาขึ้นมอง ก่อนจะยื่นมือไปคว้าดาบยาว
ของตัวเอง แล้วลุกขึ้นยืนอย่างยากลำบาก

เขาเกร็งกล้ามเนื้อบนร่างด้วยความเคยชินราวกับสัตว์ป่าที่ไม่เคย
หยุดพัก เพื่อรับประกันว่าตัวเองพร้อมจะเข้าสู่สนามการต่อสู้ได้ทุกเมื่อ

มังกรยักษ์สี่ขาเงินร้อนลงมาเหมือนคราวที่แล้ว

“ดูบ”

สัตว์ประหลาดขนาดใหญ่ที่ทั้งร่างมีแต่ขนสีดำสนิทหน้าตาคล้ายหมาป่า
ตัวหนึ่งถูกเหวี่ยงลงมาถึงก้นถ้ำอย่างแรง

พื้นดินสั่นสะเทือน

สัตว์ประหลาดส่งเสียงร้องโหยหวน กระดุกบนร่างดูเหมือนจะแตกหัก
เพราะตกลงมาเมื่อครู่ มันหอบหายใจอย่างยากลำบากอยู่บนกองฟาง
มังกรยักษ์กระพือปีกแล้วร่อนลงมา
มันอ้าปาก ฟันเปลวเพลิงร้อนแรงออกมาจากลำคอ
ใบหน้าด้านข้างอันซีดขาวของชายหนุ่มถูกส่องสว่างไปด้วยเปลวไฟ
ในดวงตาสีฟ้าลึกล้ำสะท้อนเปลวเพลิงโชติช่วง ประดุจท้องฟ้าสีครามสว่าง
ลุกโชน

เปลวไฟนั้นถูกควบคุมอย่างแม่นยำ ฟางใต้ร่างสัตว์ประหลาดไม่
ไหม้เกรียมเลยแม้แต่น้อย

กลืนเผาไหม้รุนแรงอบอวลไปทั่วถ้ำ

สองสามวินาทีผ่านไป

สัตว์ประหลาดขนยาวที่เมื่อครู่ยังหายใจรวยรินกลายเป็นชิ้นเนื้อ
ขนาดใหญ่ที่ถูกเผาจนเกรียมไปแล้ว

มู่เหิง “...”

เขาก็มองขึ้นเนื้อตรงหน้า แล้วเงยหน้าขึ้นมองมังกรยักษ์ที่อยู่
เบื้องหน้า

มังกรยักษ์สีขาเงินน่าเกรงขามตัวใหญ่โต แวตตาเย็นชา บนร่าง
ปกคลุมไปด้วยความแข็งแกร่งน่าสะพรึงกลัว แทบจะทำให้สัตว์ประหลาด
ทุกตัวที่เข้าใกล้ตกใจจนถอยหลังได้

ลืออันมองมนุษย์ตรงหน้าด้วยความคาดหวัง

รีบกินสิ!

หลังจากที่ถูกปฏิเสธเมื่อครู่ เขาก็ครุ่นคิดอยู่สักพักหนึ่งอย่างจริงจัง
ที่ของสะสมของตัวเองคุณค่าขนาดนี้ จะต้องเป็นเพราะหิวแน่นอน
เพราะว่าเวลาเขาหิวก็อารมณ์ไม่ดีเช่นกัน

ลืออันแกว่งหางอย่างมีความสุข

ข้าฉลาดจัง!

ดังนั้นหลังจากย่างสัตว์ประหลาดไปอย่างน้อยสิบตัวแล้ว ลืออันก็รู้วิธี
ควบคุมเปลวไฟให้แม่นยำได้ในที่สุด

เขาตัดสินใจนำสัตว์ตัวสุดท้ายกลับมาที่ถ้ำ แสดงความสามารถของ
ตัวเองต่อหน้าของสะสม

แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด มนุษย์ผู้นี้กลับเอาแต่ยืนอยู่กับที่ มองมาที่เขา
ด้วยสายตาแปลกประหลาด เหมือนไม่เข้าใจอะไรเลย

ไม่เพียงไม่ชื่นชมความยิ่งใหญ่ของเขา ถึงขั้นไม่แม้แต่จะตะแคงอย่าง
ตรงหน้าเลยด้วยซ้ำ

สื่ออันเอียงคืระะ ส่งเสียงร้องด้วยความสงสัยจากในลำคอ

มูเหิง “...”

เขาชี้เนื้อสัตว์ประหลาดตรงหน้า ถามซ้ำๆ อย่างไม่ยอมเชื่อ “ให้ฉัน
เหรอ”

สื่ออันเหมือนจะฟังออกแล้ว

มังกรย่นกรงเล็บออกไป ดันกองเนื้ออย่างที่เหมือนกับภูเขาลึกๆ
ตรงหน้าไปทางมนุษย์ จ้องมองอีกฝ่ายด้วยความคาดหวัง

รีบกินสิ รีบกินสิ

กินอิมแล้วพวกเราก็นอนด้วยกันได้แล้ว

บทที่ 86

เนื้อสัตว์ประหลาดทรงหน้า ส่งกลิ่นชวนให้หายใจไม่ออก มีความเปรี้ยว และขมท่ามกลางกลิ่นไหม้

ชนเผ่าคอด้านทางหลังถูกเผาจนไหม้เกรียมแนบสนิทไปกับเนื้อหนัง
มู่เหิง “...”

แม้เขาจะเคยผ่านสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากยิ่งกว่านี้ และรอดมาได้ด้วยสิ่งที่เลวร้ายมากกว่านี้มาแล้ว แต่ว่า...

สัตว์ประหลาดชนิดนี้มีพิษอยู่

มู่เหิงไม่มั่นใจชั่วขณะว่ามังกรตัวนี้อาจจะป้อนอาหารเขา หรืออยากจะทำให้เขาตายด้วยอีกวิธีการหนึ่งกันแน่

ลืออันเห็นมนุษย์ตรงหน้าไม่ยอมกินอะไรอยู่พักใหญ่ จึงใช้หางตบพื้นด้วยความร้อนรนไม่ได้

เศษหญ้าแห้งกระเด็นขึ้นตามแรงสั่นสะเทือน ปลิวว่อนอยู่ในอากาศ
นี่มันเรื่องอะไรกัน

ทำไมถึงไม่กิน

ทำไมมนุษย์ถึงได้ยุ่งยากเช่นนี้

การกระทำของลืออันชะงักไปเล็กน้อย จมอยู่ในห้วงความคิด

รู้สึกอยู่เรื่อยว่าเหมือนก่อนหน้านี้ตัวเองจะมีแผนการอันสมบูรณ์แบบ
อยู่...แต่ไม่รู้เพราะอะไร ตอนนี้อคิดอย่างไรก็คิดไม่ออก

อารมณ์หงุดหงิดผุดขึ้นมาอีกครั้ง ในส่วนลึกของดวงตาสีแดงทอง

มีความดูร้ายนายอยู่

ชนตาของมู่เหิงกะพริบไหวเล็กน้อย

เขาเหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้ จึงเงยหน้าขึ้นมองมังกรยักษ์แล้วเอ่ยปากถามขึ้นมากะทันหัน “เป้าหมายของแกเกี่ยวข้องกับสืออันหรือเปล่า”

เสียงของชายหนุ่มทุ้มต่ำเย็นชา แผ่ไปด้วยความลึกซึ้งที่ไม่อาจคาดเดา

สืออันกะพริบตาปริบ ๆ ดึงตัวเองออกมาจากอารมณ์ด้านลบที่รุนแรง ก้มมองมนุษย์ตรงหน้า

แม้เขาจะฟังคำที่มนุษย์พูดอยู่ในตอนนี้ไม่เข้าใจเลย แต่สองพยางค์นี้ สืออันคุ้นเคยดี

นั่นเป็นชื่อของเขา

สืออันวางอุ้งเท้าไว้ใต้ท้อง แกว่งหางเบา ๆ ก่อนโน้มตัวลงมองสำรวจมนุษย์ตรงหน้าด้วยความสงสัย

มนุษย์ผู้รู้ชื่อของเขา!

แววตาของมู่เหิงเย็นชา

ปฏิกิริยาของมังกรยักษ์ตรงหน้ายืนยันการคาดเดาของเขา

แม้จะไม่แน่ใจว่าเหตุใดมังกรยักษ์ถึงไม่สังหารเขาทิ้ง ทั้งยังนำเขากลับมากักขังไว้ในถ้ำ

แต่สิ่งหนึ่งที่สามารณแน่ใจได้ก็คือจุดประสงค์ที่มังกรทำเช่นนั้นเกี่ยวข้องกับสืออัน

แววตาของมู่เหิงอึมครึมลง ราวกับลมเหนือพัดผ่านยอดภูเขามิยะ

เขาหัวเราะเบา ๆ ไม่ได้พูดอะไรอีก แต่หันหลังกลับตรงดิ่งไปนั่งลงที่มุมหนึ่งของถ้ำ

ชายหนุ่มหลุบแพนตาสีขาวเงินลง เคঁาโครงหน้าลึกล้ำชัดเจนซ่อนอยู่ใต้เงามืดครึ่งหนึ่ง ยิ่งทำให้ดูเฉยเมยและเย็นชา

สืออันนั่งยอง ๆ อยู่กับที่ เอียงศีรษะด้วยความมีนง

เขาไม่เข้าใจ

ทำไมมนุษย์ที่เมื่อครู่ยังเรียกชื่อเขาอยู่จู่ ๆ กลับดูเหมือนไม่สับสนอารมณ์ขึ้นมอย่างนั้น...

ทว่าสื่ออันยังไม่ทันคิดหาเหตุผลออกมาได้ ท้องของเขาก็ปลิ้นร้องโครกครากขึ้นมา

เสียงนั้นดังสะท้อนก้องในส่วนลึกของถ้ำใหญ่โตโล่งกว้าง เสียงชัดเจนดังสนั่นหวั่นไหว

ขนตาของมู่เหิงกะพริบไหวเล็กน้อย ลืมตาขึ้นมองไปทางสื่ออันหิวจ้ง

สื่ออันขยับกรงเล็บ ขยूमหญ้าแห้งหนานบนพื้นโดยอัตโนมัติ

เขาคุ่นคิด ก่อนจะไม่มัวตัวลง ใช้ปากคาบสัตว์ประหลาดที่ถูกย่องจนสุดตัวนั้นเอาไว้ เหยยหน้าขึ้น แล้วเขมือบมันลงไปทั้งตัว

ใบหน้ามังกรของสื่ออันค่อย ๆ บิดเบี้ยวและเริ่มแสดงอาการนิวหน้าขึ้นมาเรื่อย ๆ

รสชาตินี้มัน...

เขากะพือปีก พุ่งตัวออกไปจากถ้ำ

“แหะ!”

เสียงคลื่นไล่อาเจียนดังก้องไปทั่วหุบเขา ลอดผ่านผนังหินดังมาถึงหูของมู่เหิงอย่างชัดเจน “...”

เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

ไม่ช้า สื่ออันก็บินโฉบโฉบกลับเข้ามา

ทั้งร่างมังกรของเขาดูเลือนลอยเล็กน้อย

แม้จะจำไม่ค่อยได้แล้ว แต่เขาก็รู้สึกอยู่เรื่อยว่าตัวเองไม่ควรจะกินของแสลงที่รสชาติแปลก ๆ เช่นนี้

...อย่างน้อยก็ควรจะกินของเย็น ๆ รสชาติหวาน ๆ หรือเปล่า

สื่ออันทาวหวอด ก่อนจะพับตัวนอนลงแล้วขดร่างเข้าหากัน

มังกรยักษ์เกยตัวเองไว้บนกรงเล็บ หลับตาทั้งสองข้างลง

ผ่านไปไม่นานนัก แผ่นหลังของเขาก็เริ่มขยับขึ้นลงอย่างเป็นจังหวะ ลมหายใจสม่ำเสมอ เสมือนหลับไหลไปแล้ว

มู่เหิงนั่งอยู่ในมุมที่ไกลจากมังกรยักษ์มากที่สุด รักษาระยะห่างอย่างระมัดระวัง

ดวงตาของเขาหรือเล็กน้อย มองไปยังมังกรยักษ์ที่อยู่ใจกลางถ้ำ
 แพนตาวยาวบดบังสายตา มองไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่กันแน่
 หัวทั้งถ้ำถูกปกคลุมไปด้วยบรรยากาศเงียบสงัดอึมครึม
 ความเงียบสงัดนี้ช่างตึงเครียด เปราะบาง รวากับจะแตกสลายได้
 ในช่วงพริบตาแล้วเผยให้เห็นคลื่นใต้น้ำอันเขียวรากลึบเบื้องล่าง
 ผ่านไปพักใหญ่ เขาถอนสายตากลับ และหลับตาลงเช่นกัน
 - ตอนนี้เขาต้องฟื้นฟูพลังกำลังให้กลับคืนมา
 เมื่อเวลาล่วงเลยไป ท้องฟ้าเหนือถ้ำก็ค่อยๆ มืดลงทีละน้อย
 เงามืดสลับมาเยือน ถ้ำที่เคยมีแสงสว่างไม่พอยู่แล้วกลับมืด
 ยิ่งขึ้น

ระหว่างช่วงที่หลับก็ตื่นขึ้น ลืออันรู้สึกว่าตัวเองตกอยู่ในห้วง
 ความฝันที่ไม่อาจหลุดพ้น

เปลวเพลิงแผดเผา ความมืดมืดเข้าปกคลุม

เขาเหมือนกลืนกินลูกบอลเพลิงขนาดยักษ์ที่ไม่อาจย่อยได้เข้าไป มัน
 กดทับส่วนลึกของเขาเอาไว้ ทำให้เขาเดือดดาลขุ่นเคืองสุดขีด

ในร่างกายเต็มไปด้วยพลังอันไร้ขอบเขตและความปรารถนาที่จะ
 ทำลายล้าง มันกำลังก่อร่างและปรารถนาที่จะปลดปล่อยเพลิงแห่งความ
 โกรธเกรี้ยวของตัวเองออกมาโดยไม่เลือกหน้า

ลืออันลืมหึมาขึ้น

ภายในถ้ำอันมืดมิด ร่ม่านดาแนวตั้งสีแดงกำสองประกายในความมืด
 ชวนให้รู้สึกกดดันรุนแรงจนพาให้สิ้นสันทาน

เสียงแห่งความโกรธเกรี้ยวกรีดร้องอยู่ข้างหู

เผา!

เผาทุกอย่าง ทำลายทุกสิ่ง! สังหารทุกคนให้หมด!

แต่ในวินาทีต่อมา ลืออันก็นิ่งไปเล็กน้อย ค่อยๆ หันไปมองทางมนุษย์
 เขาได้กลิ่นเลือด

ผมสีเงินของชายหนุ่มสยายลงมาบนไหล่ สองประกายแสงริบหรี่ภายใน
 ถ้ำอันมืดมิด

เปลวเพลิงที่วูบไหวอยู่ในแนวตาของมังกรยักษ์มอดลงเล็กน้อย
ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด ทุกครั้งที่ได้เห็นมนุษย์ผู้นี้ ในใจของสืออันมักจะ
บังเกิดความรู้สึกใกล้ชิดอย่างน่าประหลาด
เหมือนไม่ใช่แค่เพราะรูปลักษณ์ภายนอก
มันคืออะไรกัน
สืออันคิดไม่ค่อยออก
แต่เขารู้สึกอยากจะเข้าไปใกล้มนุษย์ที่เปล่งประกายคนนี้น่ามากขึ้นอีก
เล็กน้อยโดยสัญชาตญาณ
มีเพียงทำเช่นนั้นเท่านั้น ความกระหายเลือดที่คอยทรมาณเขาอยู่
ทุกช่วงเวลาถึงจะเบาบางลงบ้าง
ตนไม่ได้อยากจะเผาโลกทั้งใบให้กลายเป็นทะเลเพลิงมากขนาดนั้น
แล้ว
มังกรยักษ์กะพริบตาปริบ ๆ ปลายทางสีขาวเงินยื่นออกไปท่ามกลาง
ความมืดอย่างเงียบเชียบ
เนื่องจากหมดแรงและได้รับบาดเจ็บสาหัส มู่เหิงสองตาปิดสนิท ลม
หายใจร้อนผ่าว
แทนที่จะบอกว่าเป็นการหลับลึก รู้พูดว่าถึงสลบไปจะดีกว่า
ทางค่อย ๆ เคลื่อนไปพันรอบเอวมู่เหิงอย่างเงียบเชียบ
ชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างแรง เปลือกตาขยับเล็กน้อย เสมือนพยายาม
ดิ้นรนจะตื่นขึ้นมาอย่างไรวางนั้น
แม้จะบาดเจ็บสาหัสมากเพียงใด ในสถานการณ์ที่อันตรายสุดขีด
มู่เหิงก็ไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองหมดสติไป
แต่ว่า...ไม่รู้เพราะเหตุใด กลิ่นอายที่โอบล้อมอยู่รอบตัวกลับทำให้
เขารู้สึกคุ้นเคยและค่อย ๆ สบายใจขึ้นมา
มู่เหิงขมวดคิ้ว สุดท้ายก็ไม่ได้ลืมตาขึ้นมา
สืออันค่อย ๆ ดึงมู่เหิงมาข้างกายตัวเอง ให้มนุษย์พึงร่างเขา
อุณหภูมิของร่างกายของมนุษย์แนบอยู่กับเกล็ดส่วนเล็ก ๆ ข้างกายเขา
ให้ความรู้สึกอบอุ่นร้อนผ่าว คุ้นเคยเป็นอย่างยิ่ง

สืออันใช้หางตัวเองโอบรอบกายอีกฝ่ายเงิบๆ เขาหาวหอด หลับตาลงด้วยความพึงพอใจ

ความรู้สึกง่วงงุนอย่างรุนแรงเข้าโจมตี ดึงเขาให้จมดิ่งลงไปในความฝันอันมืดมิด

ที่น่าประหลาดคือ แม้จะหลับลึก แต่ในครั้งนี้ สืออันกลับสัมผัสได้ว่า ความปรารถนาอันชั่วร้ายที่อยู่ในส่วนลึกของร่างตัวเองคืออะไรกันแน่

มันคือพลังเวทอันยิ่งใหญ่ที่ยิ่งเหยิง

ไม่ได้อยู่บนพื้นแผ่นดินใหญ่และไม่ได้อยู่ใต้พิภพ เสมือนอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งสอง ปรากฏให้เห็นเป็นพลังสีดำเทาอันสับสนปั่นป่วน กำลังปะทะกันอยู่ในร่างของเขาอย่างรุนแรง พยายามหาทางออกเพื่อจะได้ปลดปล่อย

สืออันลองย่อและดูดซับมันดู

ไม่ ไม่ได้เลย

ไม่มีทาง...ทำได้เลย

ดูอาการป่วยเรื้อรังที่ฝังลึกอยู่ในร่าง ฝังเอาไว้แน่นไม่อาจกำจัดได้เลย ภายในถ้ำอันมืดมิด ลมหายใจของมังกรยักษ์ค่อยๆ ถี่เร็วขึ้น สองตาบิดสนิท รวากับกำลังคืนรนอยู่ในสภาวะที่ไม่สบายตัวอย่างที่สุด

ทางเผลอร์ดแน่นโดยไม่รู้ตัว

มูเหิงลืมตาโพล่งเมื่อเผลตัวเองถูกสัมผัส

ความรู้สึกเย็นเฉียบแข็งทื่อจากเกล็ดมังกรแผ่มาทางด้านหลัง ตั้งแต่ช่วงเฮอร์ถึงสันหลังถูกโอบรัดเอาไว้แน่น

“...”

เขาใช้เวลาสองวินาทีก่อนจะตระหนักได้ว่าตัวเองอยู่ที่ใด

ร่างของมูเหิงแข็งทื่อในทันใด

ฝ่ามือของเขาปรากฏคมดาบที่เปล่งประกายเย็นเยียบขึ้นมาโดยสัญชาตญาณ ก่อนจะเข้าโจมตีมังกรยักษ์ที่อยู่ด้านหลัง

แต่ก่อนที่ปลายดาบจะทันได้สัมผัสโดนเกล็ดมังกรของอีกฝ่าย มูเหิงก็พลันหยุดการกระทำ

ข้อแรก เขาเคยลองโจมตีแบบนี้มาไม่ใช่แค่เพียงครั้งเดียว

ประสบการณ์ที่ผ่านมาบอกเขาว่าทำเช่นนี้ไม่มีประโยชน์

ข้อสอง...

มุ่งหนึ่งไปเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นมองมังกรยักษ์ที่หลับใหลแนบติดอยู่กับร่างตัวเอง

ร่างใหญ่โตของอีกฝ่ายดูเหมือนกำลังสั่นเทา แผ่นหลังขยับขึ้นลงรวดเร็ว ไม่สม่ำเสมอ กรงเล็บจิกเกร็งแน่นโดยอัตโนมัติจนฟางข้างใต้กระจัดกระจาย ละเทะ เผยให้เห็นหินสีดำสนิทเย็นเฉียบที่อยู่ด้านล่างสุด

มังกรยักษ์ดูเหมือนจะทรมาณมาก

มุ่งหนึ่งเหวี่ยงหัว แพนตาเยาบบังดวงตาสีฟ้าลึก

มุ่งหนึ่งรู้ถึงตัวตนของกลุ่มคนในชุดคลุมดำซึ่งเจือที่สถาบันวันนั้นเป็นอย่างดี

นั่นคือกลุ่มนอกรีตที่มีความคลั่งไคล้สุดขีด มอบความหวังในการกำเนิดใหม่ของโลกให้กับเผ่าพันธุ์แพนตาซีที่ได้สูญหายไปแล้ว แม้จะดูเสียสติ แต่กลุ่มอำนาจนี้ก็มีความประวัติดำเนินมายาวนาน หน่วยรับมือสัตว์ประหลาดพยายามจับตาความเคลื่อนไหวของกลุ่มสุดโต่งนี้มาตลอด แต่พวกเขามีทรัพยากรมากมาย ทั้งยังปฏิบัติการอย่างเงียบเชียบ ดังนั้นข่าวกรองจึงน้อยจนน่าสสาร

การปรากฏตัวของมังกรยักษ์จะต้องทำให้กลุ่มนี้สั่นสะเทือนแน่นอน พวกเขาถึงได้บุกรุกเข้าไปในสถาบันผู้มีพลังวิเศษ สังหารผู้อำนวยการซึ่งเป็นไปได้ว่าพยายามควบคุมมังกรยักษ์

ส่วนสาเหตุที่มังกรยักษ์ปรากฏตัวที่สถาบันเดาว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

มุ่งหนึ่งมีสีหน้าครุ่นคิด ใช้ปลายนิ้วเคาะเกล็ดมังกรเบา ๆ โดยไม่รู้ตัว หลังจากทำลงไปแล้วเขาถึงตระหนักได้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ ร่างกายจึงแข็งทื่อเล็กน้อย รีบชักมือกลับทันที

เขาสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ยกมือขึ้นบีบสันจมูกของตัวเอง พยายามทำให้ความคิดแจ่มชัดมากยิ่งขึ้น

รายละเอียดที่ไม่สมเหตุสมผลไหลทะลักเข้ามาในหัวสมอง

การพบหน้ากันทุกครั้งก่อนหน้านี้ มังกรยักษ์ดูเหมือนจะพยายามหลีกเลี่ยงการปะทะกับพวกเขาโดยตรง แต่ครั้งนี้กลับแตกต่างออกไป มันกลับพุ่งเข้ามาโจมตีเขาตรงๆ ด้วยความโหดเหี้ยม

อีกทั้งมังกรยักษ์ซึ่งน่าจะคุ้นเคยกับภาษาของมนุษย์ดี ทว่ากลับไม่มีปฏิกิริยากับคำพูดของเขาเลย ราวกับฟังไม่รู้เรื่องอย่างไรร่างนั้น

เบาะแสลับสนุ่นวายถูกเรียบเรียงอยู่ในหัว การคาดเดาที่สมเหตุสมผลเพียงหนึ่งเดียวพลันปรากฏขึ้นมา

กลุ่มนอกรีตนั้นอาจจะประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งแล้ว แต่กลับไม่สามารถควบคุมมังกรยักษ์ที่ได้รับผลกระทบเอาไว้ได้ ทำให้มันดั้นร่นจนหลุดพ้นจากพันธนาการในสภาพที่ไร้สติสัมปชัญญะ

มู่เหิงก้มหน้าลงมองทางที่อยู่ตรงเอวของตัวเอง แม่ริมฝีปากแน่น ความคิดหนึ่งแวบเข้ามาในหัวอย่างรวดเร็ว

พฤติกรรมอันแปลกประหลาดที่พยายามจะเข้าใกล้เขาของอีกฝ่าย หรือว่าจะ...

ขอความช่วยเหลือ?

ขอความช่วยเหลือจากนักล่ามังกรที่เต็มไปด้วยจิตสังหารรุนแรง...

เรื่องแบบนี้เป็นไปได้จริง ๆ เช่นนั้นหรือ

แววตาของมู่เหิงลึกล้ำขึ้นเล็กน้อย

เขาเงยหน้าขึ้น มองไปยังมังกรยักษ์ที่ถูกปกคลุมอยู่ภายใต้ความมืดอย่างลึกซึ้ง

มังกรยักษ์ยังคงหลับใหลอยู่

แรงสั่นอันแผ่วเบาแผ่ออกมาจากร่างของมัน แสงจันทร์เหนือหัวสาดแสงส่องลงบนเกล็ดสีขาวเงินของมัน ทำให้เกิดเป็นประกายแสงบริสุทธิ์

ราวกับถูกอะไรเข้าสิง มู่เหิงยกมือขึ้น วางฝ่ามืออันร้อนผ่าวลงบนหางมังกรที่โอบรัดรอบเอวตัวเอง

สัมผัสได้ฝ่ามือเรียบลื่นเย็นเฉียบ เกล็ดมังกรเรียงตัวแน่นหนา บริเวณขอบคมแคบครูดกับฝ่ามือของเขาทำให้รู้สึกเจ็บขึ้นมาเล็กน้อย

นี่ทำให้มู่เหิงรู้สึกคุ้นเคยขึ้นมาอย่างน่าประหลาด

ราวกับตัวเขาเคยสัมผัสเมื่อนานมาแล้วอย่างไรวางนั้น...พื้นที่บางแห่ง
ในสมองซึ่งถูกปกคลุมไปด้วยหมอกถูกสัมผัสเบา ๆ จนก่อให้เกิดความรู้สึก
ขัดแย้งอย่างแปลกประหลาด

แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็นึกไม่ออกว่าความรู้สึกนี้มาจากไหนกันแน่

แปลกจริง

มู่เหิงแม้ริมฝีปากแน่น สัญชาตญาณพยายามหยุดยั้งไม่ให้ตัวเอง
จมดิ่งลงไปอีก

วินาทีที่อุณหภูมิร่างกายของมนุษย์ลดลงปลายหางของมังกรยักษ์
ก็สั้นไหวเล็กน้อย

ในความฝัน ลืออันที่พยายามดูดซับก้อนพลังเวทสีเทานั้นมาตลอด
พลันตัวสั่นเทา

ไม่รู้เพราะเหตุใด พลังเวทเหล่านี้ดูราวจะไม่ได้ดั่งอันเหมือนก่อนหน้านี้
แล้ว มันค่อย ๆ หายไปที่ละน้อยในวินาทีที่ถูกสัมผัส

ขณะเดียวกัน ปรากฏการณ์ที่บิในสมองที่เคยยับยั้งความคิดของลืออัน
ก็ดูเหมือนจะคลายออกเล็กน้อย

ลมหายใจของลืออันถี่ขึ้น ดวงตาขยับโดยอัตโนมัติ

ไม่รู้เพราะเหตุใด ความรู้สึกนี้ช่างคุ้นเคยยิ่งนัก ราวกับเคยเกิดขึ้น
มาก่อน

ความอับอาย ความสับสน อาการสั่นสะท้าน

ภาพแปลก ๆ หลั่งไหลเข้ามาในหัวสมอง ทำให้เขารู้สึกอยากจะขดตัว
ขึ้นมา

หางมังกรที่รัดมู่เหิงแน่นมาตลอดได้คลายออกในเวลานี้ เสมือนมี
ความคิดอยากจะหดกลับไป

มู่เหิงไม่แม้แต่จะคิด เขากำมือแน่น ดึงปลายหางกลับมาโดยอัตโนมัติ
อย่าหนีสิ

บทที่ 87

สืออัน “!!!”

ความรู้สึกที่โดนดึงทางนี้ช่างคุ้นเคยเหลือเกิน อุณหภูมิร่างกายมนุษย์
อันร้อนผ่าวทะลุผ่านเกล็ดมังกร ทำให้เขาอดตัวแข็งทื่อไปเล็กน้อยไม่ได้

ในขณะเดียวกัน พลังเวทอันดื้อรั้นสืบทอดมาจากร่างกายดูเหมือนจะมี
ท่าทีคลายตัวลงในที่สุด

เมื่อพลังเวทถูกดูดซับ เงามืดที่ปกคลุมอยู่ในหัวเริ่มจางหายราวกับ
ลึบตาขึ้นมาในชั่วพริบตา สืออันรู้สึกง่วงๆ ได้สติขึ้นมาทีละน้อย

ภาพอันคุ้นเคยมากมายหล่นเข้ามาในความคิด

รอยแยกใต้พิภพที่มนุษย์สร้างขึ้น หินแร่ที่เป็นของเขา กลุ่มคน
ชุดคลุมดำแปลกประหลาด เคราชาวที่ถูกย้อมไปด้วยสีแดงใต้ศีรษะของ
ชายชรา

จากนั้นล่ะ

...จากนั้นก็จำไม่ได้แล้ว

สืออันหมดสติพยายามนึก

ความทรงจำต่อจากนั้นราวกับถูกปกคลุมไปด้วยหมอกหนาทึบ เหลือ
ให้เห็นเพียงเงาตะคุ่ม

รู้สึกเหมือนว่าจะเห็นมู่เหิง

น่าจะตาฟัดไป เพราะถึงอย่างไรตอนนี้เขาก็เป็นมังกรเสียแล้ว

สืออันแกว่งทางด้วยความเคยชิน แต่กลับไม่สามารถดึงทางออกมาได้

คล้ายกับมีพลังบางอย่างดึงรั้งเอาไว้

หืม?

เขาหันไปมองโดยอัตโนมัติ

วินาทีต่อมา เขาก็สบตาเข้ากับมู่เหิง

ชายผมเงินเอนตัวพิงเขา ดวงตาสีฟ้าอ่อนหรือสีเหลืองเล็กน้อย ดูเย็นชา
ห่างเหินท่ามกลางความมืดมิด

ทางของเขากำลังโอบรอบเอาอีกฝ่ายอย่างหลวมๆ ส่วนมือของอีกฝ่าย...

กำลังกุมทางเขาเอาไว้แน่น

ลืออัน “...”

ราวกับถูกตีเข้าที่ศีรษะอย่างแรง ทำให้เขาเวียนหัวตาลาย หัวสมอง
ขาวโพลน

เลี้ยววินาทีนั้น หมอกที่ปกคลุมอยู่ในหัวเขาได้จางหายไป

มู่เหิงมองเห็นมังกรยักษ์ที่เดิมหลับใหลมาตลอดคล้ายจะสะดุ้งตื่น
ขึ้นมา มันเบิกตาโพล่งแล้วหันมามองทางนี้

รูปร่างตาแนวตั้งสีแดงทองมองมาที่เขา ก่อนจะชะงักไปอย่างชัดเจน

วินาทีต่อมา ดวงตาที่ราวกับเปลวเพลิงคู่นั้นก็เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย

รูปร่างตาที่เดิมเล็กแคบพลันขยายใหญ่

สีหน้ามันเหมือน...

หวาดกลัว?

มู่เหิงนิ่งไปเล็กน้อย อดชะงักการกระทำไม่ได้

ในขณะที่เขากำลังใจลอยอยู่นั้น มู่เหิงก็รู้สึกว่่าปลายหางที่ถูกกำอยู่
ในมือตัวเองพลันถูกดึงกลับไปอย่างแรง

จากนั้นความรู้สึกหมุนแคว้งก็เข้าโจมตี

ท่ามกลางเสียงลมที่ดังหวีดหวิวอย่างรุนแรง มู่เหิงเซล้มไปด้านหลัง
โดยไม่ทันตั้งตัว

เขาใช้ดาบยาวยันร่างไว้โดยอัตโนมัติ

เมื่อมู่เหิงยกหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็เห็นมังกรบินขึ้นไปตรงปากถ้ำเหนือ
ศีรษะด้วยความรวดเร็ว เพียงพริบตาเดียวก็หายไปจากครรลองสายตาของเขา

คล้ายกำลังหนีหายไปด้วยความตื่นตระหนก

มู่เหิงตกตะลึงไปชั่วขณะ “...”

ผ่านไปพักใหญ่ เขาก็มองหน้าลงมองฝ่ามือที่ว่างเปล่าของตัวเอง

สัมผัสจากทางของอีกฝ่ายยังคงหลงเหลืออยู่ในฝ่ามือของเขา เย็นเฉียบ
แข็งทื่อ มีความยึดหยุ่นที่สัมผัสได้ถึงยากเล็กน้อย วินาทีที่ปลายหางถูกดึง
ออกไปมันลากผ่านกลางฝ่ามือของเขา ให้ความรู้สึกเจ็บปวดคันยิบๆ และ
ชาเล็กน้อย

มู่เหิงกลับรับประกันว่านี่เป็นมังกรตัวแรกที่เขาเคยสัมผัสจริง ๆ

แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดความรู้สึกนี้...กลับคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด

สายลมเย็นเย็นบรรเทาแรงพัดผ่านหน้าไป

หลังจากมีนหัวจันเกือบจะชนเข้ากับยอดเขาหลายยอดซึ่งอยู่ด้านข้าง
ไปหลายครั้ง ลืออันถึงได้ชะลอความเร็วลงในที่ลู่

เขากระพือปีก ก่อนจะร่อนลงบนยอดเขาสูงชันขรุขระ

ลืออันจ้องมองคำคืนอันเงิบสงบเบื้องหน้า ก่อนจะเริ่มครุ่นคิดถึง
ชีวิตมังกรอย่างจริงจัง

จากนั้นเรื่องโง่เง่าที่เขาทำลงไปในวันนั้นก็ค่อย ๆ ไหลกลับเข้ามา
ในหัวสมอง

ลืออัน “...”

สายลมบนท้องฟ้าหนาวเหน็บอย่างยิ่ง แต่กลับไม่อาจลดอุณหภูมิ
ความร้อนที่พวยพุ่งอย่างบ้าคลั่งอยู่ใต้เกล็ดของเขาได้เลย

เขาอยากจะซุกหัวตัวเองเข้าไปใต้ปีกแล้วส่งเสียงกรีดร้อง

อ๊ากกกกกกกกกกก!!!

ในตอนนั้นเอง เสียงเรียกตะโกนที่ถูกลมพัดจนฟังไม่ได้ศัพท์พลัน
ลอยมาพร้อมกับสายลมยามคำคืนซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป “นายท่าน....
นายท่าน....”

ลืออันชะงักงันไปครู่หนึ่ง แล้วเบิกตากว้างมองไปทางต้นเสียง
เห็นหมอกควันสีดำโอบอุ้มเจ้าแมลงปีศาจและเจ้าดวงตา กำลัง
หอบหายใจลอยมาทางนี้ด้วยความเร็วสูงสุด

ลืออันทั้งตกใจทั้งดีใจ

“พวกเจ้าตามมาแล้ว!”

เจ้าแมลงปีศาจพูดด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

“นายท่าน บอกตามตรงสองวันมานี้พวกเราอยู่กับท่านด้วยตลอด”

ความจริงสองวันที่ผ่านมาพวกมันพยายามเข้าใกล้มังกรยักษ์มาตลอด
แต่ด้วยสถานะเช่นนั้น ลืออันแสดงท่าที่เป็นศัตรูอย่างรุนแรงกับสัตว์ประหลาด
ทั้งหมดที่พยายามจะเข้าหาตน

นอกจากวันแรกที่พวกมันพอจะเข้าใกล้มังกรได้แล้ว หลังจากนั้น
ทุกครั้งที่พวกมันพยายามเข้าหาก็ก่ือบจะโดนเผาจนตายอยู่เรื่อยไป

ดังนั้นในตอนสุดท้าย สัตว์ประหลาดทั้งสามตัวจึงทำได้เพียงเฝ้า
อยู่ในภูเขาซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก คอยจับตาดูความเคลื่อนไหวทางนี้อยู่ตลอด

จนกระทั่งวันนี้ เมื่อได้เห็นลืออันบินโฉบออกมาอย่างเร่งรีบ พวกมัน
ถึงได้แอบตามมาด้วยความหวังที่ว่าลืออันได้สติกลับมาแล้ว

ลืออันถาม “เพราะฉะนั้น เรื่องที่ข้าทำตอนที่ไม่ได้สติ พวกเจ้าเห็น
หมดแล้วหรือ”

สัตว์ประหลาดทั้งสามตัวสบตากัน ก่อนจะพยักหน้า

ลืออัน “...”

...นี่มันเป็นการประจานต่อหน้าธารกำนัลไม่ใช่หรือ แย่จริง!

เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ บังคับให้ตัวเองสงบลง

อันที่จริงความอับอายเป็นเรื่องหนึ่ง ทว่าที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ...ตอนนี้
จะจัดการกับเรื่องนี้ยังไง!!!

จะทิ้งมูเหิงไว้ที่นั่นไม่ได้ ที่นั่นยังเหลือริชาเวทที่เขาขายเอาไว้ตอนตัวเอง
ยังไม่ได้สติอยู่ ทั้งตอนนี้พลังของเขายังไม่ฟื้นฟู และที่นี้ก็อยู่ห่างจากเขต
รอสต์มาก แล้วยังคนของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดที่น่าจะกำลังตามหา
ร่องรอยของเขาและมูเหิงไปทั่วทั้งผืนแผ่นดินใหญ่ -

ดังนั้น ไม่มีทางทำเป็นอำพันให้สำเร็จได้

หรือว่าต้องแอบกลับไปปล่อยตัวมู่เหิง?

แต่ในฐานะมังกรยักษ์ เขาไม่มีเหตุผลอะไรให้ทำเช่นนี้...มู่เหิงจะเกิด
ความสงสัยได้ง่าย

ลืออันตกอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

จะเก็บไว้ก็ไม่ได้ จะปล่อยไปก็ไม่ดี

ที่น่ากังวลใจมากกว่าคือ สถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้เกิดขึ้น
เพราะเขาล้วนๆ

เขามองสัตว์ประหลาดทั้งสามตัวตรงหน้าด้วยความหวัง “เพราะฉะนั้น
พวกเจ้ามีวิธีแก้ปัญหอะไรไหม”

สัตว์ประหลาดทั้งสามตัว “...”

พวกมันตกอยู่ในความเงียบอย่างพร้อมเพรียง

ลืออันห่อเหี่ยว

เขาควรจะรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่า สัตว์ประหลาดทั้งสามตัวนั้นนอกจาก
นำเสนอความคิดที่ไม่เข้าท่าเก่งเหนือผู้อื่น อย่างอื่นก็แทบจะไร้ค่าแล้ว

ลืออันหลับตาลงด้วยความสิ้นหวัง

เวลา ย้อนเวลาได้หรือเปล่า

ขออภัย!

ในตอนนั้นเอง เจ้าดวงตาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ เอ่ยปากถามขึ้นมา
“นายท่าน ตอนนี้นักรู้สึกยังไงบ้าง”

จากนั้นมันก็เล่าความเข้าใจที่ตัวเองมีต่อดวงตาใต้พิภพ รวมถึงพลังเวท
ที่ซุกซ่อนอยู่ภายในนั้นให้ลืออันฟัง

ลืออันสำรวจความรู้สึกของตนดูเล็กน้อย ก่อนจะเล่าเรื่องกลุ่มพลังเวท
ที่ฝังอยู่ในร่างตัวเองให้ฟัง

เจ้าดวงตา “ถูกต้องแล้ว มันนั่นแหละ ท่านไม่มีทางดูดซับพลังเวท
แบบนี้ได้ ตอนนี้นักรู้สึกอย่างไรพลังเวทพวกนี้ออกมา ไม่อย่างนั้น
ท่านจะได้สติเพียงแค่ชั่วคราว แล้วอาการคลุ้มคลั่งสับสนที่ผ่านมามากหลายวัน
ก่อนหน้านี้จะกลับมาอีกครั้ง...”

ลืออันเอียงศีรษะด้วยความสงสัยเล็กน้อย “ดูดซัปปไม่ได้หรือ”

เจ้าดวงตาพยักหน้ายืนกราน “ไม่ได้เด็ดขาด!”

ลืออันครุ่นคิด ก่อนตอบ

“แต่ว่าตอนข้าอยู่ข้างมู่เหิง ข้ารู้ลึว่า...ดูดซัปปได้ซัดๆ”

เจ้าดวงตา “!!!”

มันเบิกตากว้างด้วยความเหลือเชื่อ หลังจากมองสำรวจลืออันอย่างละเอียดอยู่พักใหญ่ จึงค่อยๆ พุดขึ้น “...นี่มันเรื่องจริงหรือ”

ลืออันพยักหน้ายืน

ถึงตอนนั้นสภาพของเขาจะไม่ได้ดีมากนัก แต่เรื่องพรรค์นี้เขาไม่มีทางจำผิดเด็ดขาด

แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่ตอนที่ได้สัมผัสกับมู่เหิง พลังเวทกลุ่มนั้นก็มีแนวโน้มที่จะสลายไปจริงๆ รวมถึงพลังภายในร่างกายก็พลุ่งพล่านเปี่ยมล้น

“นายท่าน ท่านก็รู้ว่าข้าไต่ต่อพลังเวทได้พิภพมาก ความจริงพลังเวทที่ท่านดูดซัปปไปในรอยแยกได้พิภพและแปลงมันได้สำเร็จนั้น อย่างมากก็เป็นเพียงแค่ลิบเปอร์เซ็นต์ของทั้งดวงตาได้พิภพ ส่วนอีกแปดสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือกำลังอยู่ในร่างกายของท่าน”

มันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ น้ำเสียงลั่นเครือเล็กน้อย

“ท่านมีวิธีการแปลงพลังเวทพวกนี้และดูดซัปปมันได้จริงๆ อย่างนั้น...”

คำพูดที่เหลือไม่ต้องบอกก็รู้

เจ้าดวงตาพูดอย่างกระตือรือร้น “ขอแค่ดูดซัปปดวงตาได้พิภพไปอีกสองสามดวง ไม่นานที่ท่านอาจจะกลับคืนสู่สภาวะสูงสุดก็เป็นได้!”

ลืออันนิ่งเล็กน้อย รูม่านตาสีแดงทองสว่างไสวขึ้นเล็กๆ

สภาวะสูงสุด!

เจ้าแมลงปีศาจพลันเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา “เดี๋ยวก่อน เจ้าคงไม่ได้แนะนำให้นายท่าน...”

เจ้าดวงตา “ถูกต้อง!”

แต่ยังไม่ทันได้พูดออกมามันก็สำนึกเสียใจแล้ว

นี่ไม่ใช่เป็นการให้นายท่านกลับไปอยู่ข้างกายมนุษย์ที่มีเจตนาอยากจะ
คาดเดา และคลุกคลีกับอีกฝ่ายให้มากหรอก

ฮือๆๆๆๆๆ ไม่ได้!

สื่ออันครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ในที่สุดก็ตัดสินใจได้ “เจ้าพุดธุก!”

สถานการณ์ยากลำบากที่เขาเผชิญอยู่ตอนนี้ความจริงก็สามารถแก้ไข
ได้ด้วยพลังที่มากเพียงพอ

เช่นนั้นขอเพียงเขากลับคืนสู่สภาวะสูงสุด ปัญหาทุกอย่างก็คลี่คลาย
ไปได้!

ก็แค่ให้มู่เหิงลูปคลำมากหน่อยไม่ใช่เหรอ!

ถึงอย่างไวก่อนหน้านี้ก็ถือว่าเขาลูปคลำไปไม่น้อยแล้ว!

แต่ถ้าถ้าอยู่ในร่างมังกรก็คงจะยากนิดหนึ่ง

ตัวตน “สื่ออัน” นี้จะหายไปนานก็ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นจะยุ่งยากในภายหลัง
ตอนนี้วิธีการที่ดีที่สุดก็คือเปิดเผยร่องรอยเล็กน้อยต่อหน้ากลุ่มคน
จากหน่วยรับมือลัทธิประหลาด จากนั้นก็ให้คนพวกนั้นมาตามหา แล้วเขา
ก็ปล่อยตัวมู่เหิงไปอย่างแนบเนียน

พอบวกกับที่มู่เหิงเป็นพวกไม่ชอบคลุกคลีกับมนุษย์

หากเขาใกล้ชิดกับอีกฝ่ายด้วยร่างมนุษย์บ่อยๆ เดว่าอีกฝ่ายคงจะ
รับไม่ไหวและจากไป!

เป็นแผนการอันสมบูรณ์แบบที่ยิ่งป็นนัดเดียวได้นกสองตัวจริง ๆ!

ตอนนั้นเองเจ้าแมลงปีศาจก็นึกอะไรขึ้นมาได้ รายงานกับสื่ออัน “จริงสิ
นายท่าน วันนั้นในรอยแยกใต้พิภพท่านเผาพวกกลุ่มคนชุดดำประหลาดๆ
ด้วยเปลวเพลิงใช่หรือไม่”

สื่ออัน “ใช่”

เจ้าแมลงปีศาจ “หลังจากท่านจากไป ข้าได้กลับไปอีกครั้ง ข้าเห็น
ชายชุดดำที่เป็นหัวหน้ารอดชีวิตมาได้”

มันครุ่นคิดก่อนจะพูดเสริม “เหมือนว่าจะมีไอเท็มที่ป้องกันเปลวเพลิง
ได้”

เพราะตอนที่ชายชุดดำปีนออกมาจากกองเพลิง มีอะไรบางอย่าง

แหลกสลายอยู่ในชุดของเขา ก่อนจะร่วงลงพื้นและกลายเป็นเศษเถ้าถ่าน
ไหม้เกรียม

สายตาของสื่ออันซึ่งเคียดขื่นทันที

ถูกต้อง

คนพวกนี้ต้องขโมยสมบัติเขาไปแน่!!!

ช่างทำให้มังกรโมโหหนัก!!

เมื่อนึกถึงว่าสารพัดสมบัติล้ำค่าที่ตัวเองสะสมเอาไว้หลายหมื่นปีถูก
มนุษย์ผลาญไปเช่นนี้ สื่ออันก็เจ็บปวดจนหายใจไม่ออก

เขากัดฟันตอบ

“...ซำรู้แล้ว”

ไว้วรอเขาพื้นฟูพลังแล้ว หัวขโมยไร้ยางอายพวกนี้จะต้องตาย!

สื่ออันมองหมอกควันสีดำ เอ๋ปากบอ

“เจ้าไปกระจายข่าวในหมู่มนุษย์ ให้ทางหน่วยรับมือสัตว์ประหลาด
รู้ตำแหน่งของมู่เหิงก็พอแล้ว”

หมอกควันสีดำใช้วิชาเวทมาายเป็น การสร้างภาพมายาเล็กน้อยสำหรับ
มันไม่ได้ยากอะไร

เจ้าดวงตาอ้อมแอ้มถาม “นายท่าน...แล้วท่านล่ะ”

มันภาวนาอยู่ในใจ - นายท่านอย่าไปทรมานมนุษย์ผู้นั้นเด็ดขาดเลยนะ!

สื่ออันกัดฟัน “กลับรัง! พื้นฟูพลัง!”

เจ้าดวงตา “...”

ฮือ ๆ

การภาวนาไม่มีประโยชน์เลยสักนิด!

สื่ออันกระพือปีก ไม่ช้า ร่างของเขาก็ถูกเงามืดกลืนกิน

เจ้าดวงตาถอนหายใจ หันไปมองหมอกควันสีดำ “ไปกันเถอะ ต้องไป
กระจายข่าวไม่ใช่เหรอ พวกข้าจะช่วยเจ้า...”

หมอกควันสีดำหลุดออกจากวงค์

“อ้อ...อ้อ!”

เจ้าแมลงปีศาจมองหมอกควันสีดำด้วยความสงสัย “เจ้าคิดอะไรอยู่

ไม่เห็นพูดอะไรมาตั้งแต่เมื่อครูแล้ว”

หมอกควันสีดำ “...ไม่ ไม่มีอะไร”

ความจริงเมื่อครู่นี้มันพลันคิดขึ้นมาได้ว่า---

ยาที่ช่วยระงับในช่วงฤดูผสมพันธุ์นั้น ที่จริงแล้วหลักการพื้นฐานคือการใช้ปรการพลังเวทปิดกั้นประสาทรับรู้ทางกายของมังกร หรือหมายความว่าทำให้ร่างกายของมังกรยักรู้คิดว่าพลังของตัวเองยังไม่ถึงช่วงฤดูนั้น

อันที่จริงมันไม่ใช่ยาเสียทีเดียว แต่กลับเหมือนไอเท็มทางพลังเวทมากกว่า

ดังนั้นยาจึงออกฤทธิ์เร็วมาก ได้ผลชะงัด และกินเวลานาน

แม้หมอกควันสีดำจะไม่อาจจะระบุช่วงเวลาที่น่านอนได้ แต่จะคงอยู่สามถึงห้าปีโดยไม่เสื่อมสลายไปก็น่าจะไม่เป็นปัญหาอะไร

ทว่าไอเท็มก็มีข้อบกพร่อง

นั่นก็คือมันได้รับผลกระทบจากพลังเวทที่ไม่เสถียรได้ง่าย

หมอกควันสีดำเงยหน้าขึ้นมองไปยังทิศทางที่สื่ออันจากไป คิดด้วยความไม่แน่ใจเล็กน้อย

ต่อให้สภาพในตอนนี้นั้นของนายท่านจะไม่ค่อยมั่นคง...แต่ว่ายาก็คงไม่หมดฤทธิ์เร็วขนาดนั้นมัง...